

Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna mai 2018

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-542/16, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag și alții</u> - Articolul 2 punctul 3 din Directiva 2002/92/CE privind intermedierea de asigurări trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii „intermediere de asigurări” efectuarea unor acțiuni pregătitoare în vederea încheierii unui contract de asigurare, chiar în lipsa intenției intermediarului de asigurări în discuție de a încheia un contract de asigurare real.</p> <p>Consilierea financiară referitoare la plasarea de capital acordată în cadrul unei intermediere de asigurări având ca obiect încheierea unui contract de asigurare de viață în capital intră în domeniul de aplicare al Directivei 2002/92, iar nu în cel al Directivei 2004/39/CE privind piețele instrumentelor financiare.</p>
Fiscalitate	<p><u>Cauzele conexe C-660/16 și C-661/16, Kollroß</u> - Articolele 65 și 167 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie să fie interpretate în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în cauzele principale, dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente plății unui avans nu poate fi refuzat potențialului cumpărător al bunurilor atunci când acest avans a fost plătit și încasat și, la momentul plății, toate elementele pertinente ale viitoarei livrări puteau fi considerate ca fiind cunoscute de cumpărător, iar livrarea bunurilor apărea astfel ca fiind certă. Un asemenea drept va putea fi, însă, refuzat respectivului cumpărător dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că, la momentul plății avansului, acesta știa sau nu putea în mod rezonabil să ignore că livrarea era incertă.</p> <p>Articolele 185 și 186 din Directiva 2006/112 trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun, în împrejurări precum cele în discuție în cauzele principale, unei legislații sau unei practici naționale care are ca efect condiționarea regularizării taxei pe valoarea adăugată aferente plății unui avans în vederea livrării unui bun de restituirea acestui avans de către furnizor.</p> <p><u>Cauza C-566/16, Vámos</u> - Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care exclude aplicarea unui regim special de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată care prevede o scutire pentru întreprinderile mici – adoptată în conformitate cu dispozițiile din titlul XII capitolul 1 secțiunea 2 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată – în cazul unei persoane impozabile care îndeplinește toate condițiile de fond, dar care nu a exercitat facultatea de a opta pentru aplicarea</p>

	<p>acestui regim în același timp cu declararea în fața administrației fiscale a începerii activităților sale economice.</p> <p><u>Cauza C-30/17, Kompania Piwowarska</u> - Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 92/83/CEE privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice trebuie să fie interpretat în sensul că, pentru stabilirea bazei de impozitare a berilor aromatizate potrivit gradației Plato, este necesar să se ia în considerare extractul sec al mustului primar, fără a se ține seama de aromele și de siropul de zahăr adăugate după încheierea fermentării.</p> <p><u>Cauza C-574/15, Scialdone</u> - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborată cu articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană și articolul 325 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede că neplata, în termenele stabilite de lege, a taxei pe valoarea adăugată (TVA) ce rezultă din declarația anuală pentru un anumit exercițiu fiscal constituie o infracțiune care se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate numai atunci când cuantumul TVA neplătite depășește un prag de incriminare de 250 000 de euro, în condițiile în care pentru infracțiunea de neplată a reținerilor la sursă aferente impozitului pe venitește prevăzut un prag de incriminare de 150 000 de euro.</p>
<p>Drept de stabilire și libera prestare a serviciilor</p>	<p><u>Cauza C-382/16, Hornbach-Baumarkt</u> - Articolul 49 coroborat cu articolul 54 Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că nu se opune în principiu unei reglementări naționale în temeiul căreia veniturile unei societăți rezidente într-un stat membru care a acordat unei societăți stabilite în alt stat membru, de care este legată prin raporturi de interdependență, avantaje în condiții care diferă de cele care ar fi fost convenite, în împrejurări identice sau similare, între terți independenți unii față de alții trebuie să fie calculate în același mod în care ar fi fost calculate dacă condițiile convenite între astfel de terți ar fi fost aplicabile și trebuie să facă obiectul unei rectificări, deși nu se realizează o asemenea rectificare a veniturilor impozabile atunci când aceleași avantaje au fost acordate de o societate rezidentă unei alte societăți rezidente, de care este legată prin raporturi de interdependență. Revine, însă, instanței naționale competența de a verifica dacă reglementarea în discuție oferă contribuabilului rezident posibilitatea de a dovedi că respectivele condiții au fost convenite din rațiuni comerciale ce decurg din poziția sa de asociat al societății nerezidente.</p> <p><u>Cauzele conexate C-259/16 și C-260/16, Confetra și alții</u> - Articolul 2 punctele 1, 1a și 6 din Directiva 97/67/CE privind normele comune pentru dezvoltarea</p>

	<p>pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității și îmbunătățirea calității serviciului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/6/CE, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale potrivit căreia întreprinderile de transport rutier, de expediție sau de curierat expres care furnizează servicii de colectare, de sortare, de transport și de livrare a trimiterilor poștale constituie, cu excepția cazului în care activitatea lor se limitează la transportul trimiterilor poștale, furnizori de servicii poștale, în sensul articolului 2 punctul 1a din această directivă.</p> <p>Articolul 2 punctul 19 și articolul 9 alineatul (1) din Directiva 97/67, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/6, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care impune oricărei întreprinderi de transport rutier, de expediție și de curierat expres să dispună de o autorizație generală pentru furnizarea de servicii poștale, cu condiția ca această reglementare să fie justificată de una dintre cerințele esențiale enumerate la articolul 2 punctul 19 din această directivă și să respecte principiul proporționalității, în sensul de a fi în măsură să garanteze obiectivul urmărit și de a nu depăși ceea ce este necesar pentru a-l atinge, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 7 alineatul (4) și articolul 9 alineatul (2) din Directiva 97/67, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/6, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care impune titularilor unei autorizații generale pentru furnizarea de servicii poștale să contribuie la un fond de compensare a obligațiilor serviciului universal, atunci când, din perspectiva utilizatorilor, se poate considera că aceste servicii intră în sfera serviciului universal, deoarece sunt substituibile, într-un grad suficient de mare, serviciului universal.</p>
<p>Libera circulație a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-190/17, Zheng</u> - Articolele 63 și 65 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care prevede că neîndeplinirea obligației de a declara sume importante în numerar care intră sau care ies de pe teritoriul acestui stat este pasibilă de o amendă de până la dublul sumei nedeclarate.</p>
<p>Cooperarea judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-335/17, Valcheva</u> - Noțiunea „drept de vizită”, vizată la articolul 1 alineatul (2) litera (a), precum și la articolul 2 punctele 7 și 10 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretată în sensul că include dreptul de vizită al bunicilor în privința nepoților lor.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

	<p><u>Cauza C-306/17, Nothartová</u> - Articolul 8 punctul 3 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că se aplică, cu titlu neexclusiv, într-o situație în care instanța competentă să judece o pretinsă încălcare a drepturilor legate de personalitatea reclamantului pentru motivul că fotografiile și înregistrările video au fost realizate fără cunoștința acestuia este sesizată de pârât cu o cerere reconvențională în reparație în temeiul răspunderii delictuale sau cvasidelictuale a reclamantului, printre altele pentru restrângerea creației sale intelectuale care face obiectul cererii principale, atunci când examinarea acestei cereri reconvenționale impune ca respectiva instanță să aprecieze legalitatea sau nelegalitatea faptelor pe care pârâtul își întemeiază propriile pretenții.</p>
<p>Politica de imigrare și azil</p>	<p><u>Cauza C-647/16, Hassan</u> - Articolul 26 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie interpretat în sensul că se opune ca statul membru care a adresat, unui alt stat membru pe care îl consideră responsabil în temeiul criteriilor stabilite de acest regulament, o cerere de preluare sau de reprimire a unei persoane prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din regulamentul menționat să adopte o decizie de transfer și să o notifice persoanei menționate înainte ca statul membru solicitat să fi acceptat în mod explicit sau implicit această cerere.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-82/16, K.A. și alții</u> - Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, în special articolele 5 și 11 din aceasta, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei practici a unui stat membru care constă în neluarea în considerare a unei cereri de ședere în scopul reîntregirii familiei, introdusă pe teritoriul său de un resortisant al unei țări terțe, membru de familie al unui cetățean al Uniunii care deține cetățenia acestui stat membru și care nu și-a exercitat niciodată libertatea de circulație, pentru simplul motiv că acest resortisant al unei țări terțe face obiectul unei interdicții de intrare pe teritoriul menționat.</p> <p>Articolul 20 TFUE trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – se opune unei practici a unui stat membru constând în neluarea în considerare a unei asemenea cereri pentru acest simplu motiv, fără să se fi examinat dacă există o relație de dependență între cetățeanul Uniunii și resortisantul țării terțe de o asemenea natură încât, în caz de refuz al acordării unui drept de ședere derivat acestuia din urmă, cetățeanul respectiv al Uniunii ar fi, în fapt, constrâns să

părăsească teritoriul Uniunii considerat în ansamblu și ar fi astfel privat de beneficiul efectiv al substanței drepturilor conferite de statutul său;

- atunci când cetățeanul Uniunii este major, o relație de dependență, de natură să justifice acordarea, în favoarea resortisantului unei țări terțe interesat, a unui drept de ședere derivat în temeiul acestui articol, nu poate fi concepută decât în cazuri excepționale în care, având în vedere ansamblul împrejurărilor pertinente, persoana respectivă nu ar putea, în niciun mod, să fie separată de membrul său de familie de care depinde;
- atunci când cetățeanul Uniunii este minor, aprecierea existenței unei astfel de relații de dependență trebuie să fie întemeiată pe luarea în considerare, în interesul superior al copilului, a tuturor împrejurărilor speței, în special a vârstei sale, a dezvoltării sale fizice și emoționale, a gradului relației sale afective cu fiecare dintre părinții săi, precum și a riscului pe care separarea de părintele resortisant al unei țări terțe l-ar genera pentru echilibrul său; existența unei legături familiale cu acest resortisant, indiferent dacă este de natură biologică sau juridică, nu este suficientă, iar locuirea împreună cu acesta din urmă nu este necesară în scopul de a dovedi o asemenea relație de dependență;
- este irelevant că relația de dependență invocată de resortisantul unei țări terțe în susținerea cererii sale de ședere în scopul reîntregirii familiei a luat naștere după adoptarea împotriva sa a unei decizii privind interdicția de intrare pe teritoriu;
- este irelevant că decizia privind interdicția de intrare pe teritoriu care îl vizează pe resortisantul unei țări terțe a rămas definitivă la momentul în care acesta a introdus cererea sa de ședere în scopul reîntregirii familiei și
- este irelevant că decizia privind interdicția de intrare care îl vizează pe resortisantul unei țări terțe care a introdus o cerere de ședere în scopul reîntregirii familiei este justificată de nerespectarea unei obligații de returnare; atunci când motive de ordine publică au justificat o astfel de decizie, acestea din urmă nu pot conduce la refuzul de a acorda acestui resortisant al unei țări terțe un drept de ședere derivat în temeiul acestui articol decât dacă reiese dintr-o apreciere concretă a ansamblului împrejurărilor speței, în lumina principiului proporționalității, a interesului superior al copilului sau al eventualilor copii în cauză și a drepturilor fundamentale, că persoana interesată reprezintă o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa ordinii publice.

Articolul 5 din Directiva 2008/115 trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale în temeiul căreia o decizie de returnare este adoptată împotriva unui resortisant al unei țări terțe care a făcut deja obiectul unei decizii de returnare, însoțită de o interdicție de intrare, încă în vigoare, fără a fi luate în considerare elementele vieții sale de familie și mai ales interesul copilului său minor, menționate într-o cerere de ședere în scopul reîntregirii familiei introdusă după

	<p>adoptarea unei asemenea interdicții de intrare, cu excepția cazului în care astfel de elemente ar fi putut fi invocate anterior de persoana interesată.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Cetățenia Uniunii</p>	<p><u>Cauzele conexe C-331/16, C-366/16, K.</u> - Articolul 27 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul că faptul că un cetățean al Uniunii Europene sau un resortisant al unei țări terțe, membru al familiei unui astfel de cetățean, care solicită acordarea unui drept de ședere pe teritoriul unui stat membru, a făcut, în trecut, obiectul unei decizii de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat în temeiul articolului 1 secțiunea F din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 și completată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967, sau al articolului 12 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate nu permite autorităților competente ale acestui stat membru să considere în mod automat că simpla sa prezență pe acest teritoriu constituie, indiferent dacă există sau dacă nu există un risc de recidivă, o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății, susceptibilă să justifice adoptarea unor măsuri de ordine publică sau de siguranță publică.</p> <p>Constatarea existenței unei astfel de amenințări trebuie întemeiată pe o apreciere, de către autoritățile competente ale statului membru gazdă, a conduitei persoanei în cauză, luând în considerare constatările din decizia de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat și elementele pe care este fondată aceasta, în special natura și gravitatea infracțiunilor sau a actelor care îi sunt imputate, nivelul său de implicare individuală în acestea, existența eventuală a unor motive de exonerare de răspunderea penală, precum și existența sau inexistența unei condamnări penale. Aprecierea globală trebuie, de asemenea, să ia în considerare timpul care s-a scurs de la pretinsa săvârșire a acestor infracțiuni sau acte, precum și conduita ulterioară a persoanei respective, în special sub aspectul dacă această conduită demonstrează persistența, în ceea ce o privește, a unei atitudini care atentează la valorile fundamentale prevăzute la articolele 2 și 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană într-un mod care ar putea perturba liniștea și siguranța fizică a populației. Simplul fapt că conduita anterioară a acestei persoane se încadrează</p>

	<p>în contextul istoric și social specific din țara sa de origine, care nu este susceptibil să se repete în statul membru gazdă, nu se opune unei astfel de constatări.</p> <p>În conformitate cu principiul proporționalității, autoritățile competente din statul membru gazdă trebuie, totodată, să pună în balanță, pe de o parte, protejarea unui interes fundamental al societății în cauză și, pe de altă parte, interesele persoanei vizate, referitoare la exercitarea libertății sale de circulație și de ședere în calitate de cetățean al Uniunii, precum și la dreptul său la respectarea vieții private și de familie.</p> <p>Articolul 28 alineatul (1) din Directiva 2004/38 trebuie interpretat în sensul că, atunci când măsurile avute în vedere implică expulzarea persoanei în cauză din statul membru gazdă, acesta din urmă trebuie să ia în considerare natura și gravitatea conduitei persoanei respective, durata și, dacă este cazul, caracterul legal al șederii sale în acest stat membru, perioada care s-a scurs de la conduita care îi este imputată, comportamentul său în această perioadă, gradul pericolozității sale actuale pentru societate, precum și soliditatea legăturilor sale sociale, culturale și familiale cu statul membru respectiv.</p> <p>Articolul 28 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/38 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unui cetățean al Uniunii care nu are un drept de ședere permanentă în statul membru gazdă, în sensul articolului 16 și al articolului 28 alineatul (2) din această directivă.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Politică socială</p>	<p>Cauza C-517/16, Czerwiński - Clasificarea unei prestații sociale într-una dintre ramurile de securitate socială enumerate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, efectuată de autoritatea națională competentă în declarația dată de statul membru în temeiul articolului 9 alineatul (1) din regulamentul menționat, nu are caracter definitiv. Calificarea unei prestații sociale poate fi efectuată de instanța națională în cauză în mod autonom și în funcție de elementele constitutive ale prestației sociale în discuție, cu sesizarea Curții, dacă este cazul, cu o întrebare preliminară.</p> <p>O prestație precum cea în discuție în litigiul principal trebuie să fie considerată o „prestație pentru limită de vârstă”, în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 883/2004.</p>
<p>Protecția consumatorilor</p>	<p>Cauza C-483/16, Sziber - Articolul 7 din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei reglementări naționale care prevede cerințe procedurale specifice pentru acțiunile introduse de consumatori care au încheiat contracte de împrumut în monedă străină ce conțin :</p>

	<p>- o clauză privind diferența dintre cursul de schimb aplicabil la acordarea împrumutului și cel aplicabil la rambursarea acestuia și/sau</p> <p>- o clauză care prevede o opțiune de modificare unilaterală ce permite creditorului să majoreze dobânzile, comisioanele și costurile, cu condiția ca constatarea caracterului abuziv al clauzelor cuprinse într-un astfel de contract să permită restabilirea situației în drept și în fapt în care s-ar fi aflat consumatorul în lipsa acestor clauze abuzive.</p> <p>Directiva 93/13 trebuie interpretată în sensul că se aplică și situațiilor care nu prezintă un element transfrontalier.</p> <p><u>Cauza C-147/16, Karel de Grote - Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen</u> - Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretată în sensul că o instanță națională care se pronunță într-o cauză judecată în lipsa părții legal citate și care are competența, potrivit normelor de procedură interne, să examineze din oficiu contrarietatea dintre clauza care constituie temeiul cererii și normele naționale de ordine publică este obligată să examineze din oficiu dacă contractul care conține această clauză intră în domeniul de aplicare al acestei directive și, dacă este cazul, caracterul eventual abuziv al clauzei respective.</p> <p>Sub rezerva verificărilor care urmează să fie efectuate de instanța de trimitere, articolul 2 litera (c) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că o instituție de învățământ liberă precum cea în discuție în litigiul principal, care a convenit prin contract cu una dintre studentele sale unele facilități de plată a unor sume datorate de aceasta din urmă cu titlu de taxe de înscriere și de cheltuieli legate de o călătorie de studii, trebuie considerată în cadrul acestui contract „profesionist” în sensul acestei dispoziții, astfel încât contractul respectiv intră în domeniul de aplicare al acestei directive.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Agricultură și pescuit</p>	<p><u>Cauza C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen și alții</u> - Examinarea realizată de Curtea de Justiție nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1099/2009 privind protecția animalelor în momentul uciderii coroborat cu articolul 2 litera (k) din acesta din perspectiva articolului 10 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a articolului 13 TFUE. Astfel, instanța UE a confirmat că sacrificările religioase fără asomare nu pot avea loc decât într-un abator autorizat - obligație ce nu încalcă libertatea de religie, dat fiind că ea urmărește numai să organizeze și să reglementeze libera exercitare a</p>

	<p>sacrificării religioase, ținând seama de normele esențiale privind protecția bunăstării animalelor și sănătatea consumatorilor de carne.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-325/16, Industrias Químicas del Vallés</u> - Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2010/28/UE de modificare a Directivei 91/414/CEE în vederea includerii substanței active metalaxil trebuie interpretat în sensul că termenul pe care îl prevede, care expiră la 31 decembrie 2010, pentru a permite statelor membre să modifice sau să retragă, în conformitate cu Directiva 91/414/CEE privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar, autorizațiile existente de produse fitosanitare care conțin metalaxil ca substanță activă constituie un termen imperativ, care nu poate fi prelungit de aceste state.</p>
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauza C-251/17, Comisia/Italia</u> - Prin faptul că nu a luat măsurile necesare pentru a se conforma hotărârii din data de 19.07.2012 în cauza C-565/10, Comisia/Italia, Republica italiană a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul art. 260 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.</p> <p>Curtea a obligat Republica italiană la plata (pentru cazul în care încălcarea constatată persista la data pronunțării hotărârii în cauza C-251/17) a unei penalități de 30.112.500 euro pe semestru de întârziere în luarea măsurilor necesare pentru a se conforma hotărârii în cauza C-565/10, penalitate datorată de la data pronunțării hotărârii în cauza C-251/17 până la executarea în totalitate a hotărârii în cauza C-565/10.</p> <p>De asemenea, ținând seama de situația concretă și de încălcările comise anterior în materie de colectare și de tratare a apelor urbane reziduale, Curtea a obligat Republica italiană să plătească la bugetul Uniunii o sumă forfetară de 25 milioane de euro.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-526/16, Comisia/Polonia</u> - Prin faptul că a exclus de la procedura de stabilire a necesității unei evaluări a efectelor asupra mediului proiectele de investigare a rezervoarelor de gaze de șist prin foraje la o adâncime de până la 5.000 de metri, cu excepția forajelor de o adâncime minimă de 1.000 de metri în zonele de captare a apelor și de protecție a apelor interioare, precum și în zonele supuse regimurilor de conservare, cum ar fi parcuri naționale, rezervații naturale, parcuri și zone naturale „Natura 2000” și împrejurimile lor, Republica Polonă nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale art. 2 alin. 1, ale art. 4, alin. 2 și 3 și ale anexelor II și III din Directiva 2011/92/UE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului.</p>

	<p><u>Cauza C-229/17, Evonik Degussa</u> - Punctul 2 din anexa I la Decizia 2011/278/UE de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE trebuie interpretat în sensul că un proces care nu permite producerea, prin sinteză chimică, a hidrogenului, ci doar izolarea acestei substanțe deja conținute într-un amestec gazos, nu se încadrează în limitele sistemului pentru produsul de referință hidrogen. Situația ar fi diferită numai dacă acest proces, pe de o parte, ar fi asociat cu „producerea de hidrogen”, în sensul anexei I la Directiva 2003/87/CE de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/29/CE, și, pe de altă parte, ar avea o legătură tehnică cu aceasta.</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauza C-537/17, Wegener</u> - Articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 trebuie interpretat în sensul că se aplică unui transport de pasageri efectuat în temeiul unei rezervări unice și care cuprinde, între plecarea sa de pe un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru și sosirea sa pe un aeroport situat pe teritoriul unui stat terț, o escală programată în afara Uniunii Europene, cu schimbarea aeronavei.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Achiziții publice</p>	<p><u>Cauza C-531/16, Specializuotas transportas</u> - Articolul 2 din Directiva 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – în lipsa unei dispoziții normative exprese sau a unei condiții specifice în cererea de ofertă sau în caietul de sarcini care să guverneze condițiile de atribuire a unui contract de achiziții publice, ofertanții afiliați, care depun oferte separate în aceeași procedură, nu sunt ținuți să declare autorității contractante, din proprie inițiativă, raporturile lor de afiliere; – autoritatea contractantă, atunci când dispune de elemente care pun la îndoială caracterul autonom și independent al ofertelor prezentate de anumiți ofertanți, este ținută să verifice, dacă este cazul prin solicitarea unor informații suplimentare de la acești ofertanți, dacă ofertele lor sunt efectiv autonome și independente. În cazul în care se dovedește că aceste oferte nu sunt autonome și independente, articolul 2 din Directiva 2004/18 se opune atribuirii contractului ofertanților care au depus o astfel de ofertă.

<p>Concurență</p>	<p><u>Cauza C-633/16, Ernst & Young</u> - Articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi trebuie interpretat în sensul că o concentrare nu este pusă în aplicare decât printr-o operațiune care, în tot sau în parte, în fapt sau în drept, contribuie la modificarea controlului asupra întreprinderii țintă. Rezilierea unui acord de cooperare, în împrejurări precum cele din litigiul principal, a căror verificare revine instanței de trimitere, nu poate fi considerată în sensul că determină punerea în aplicare a unei concentrări, iar aceasta independent de aspectul dacă această reziliere a produs efecte pe piață.</p>
<p>Proprietatea intelectuală, industrială și comercială</p>	<p><u>Cauza C-642/16, Junek Europ-Vertrieb</u> - Articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 privind marca [Uniunii Europene] trebuie să fie interpretat în sensul că titularul unei mărci nu se poate opune comercializării ulterioare de către un importator paralel a unui dispozitiv medical în ambalajul său interior și exterior original atunci când a fost adăugată de către importator o etichetă suplimentară care, prin conținutul, funcția, dimensiunea, aspectul și amplasarea sa, nu prezintă un risc pentru garantarea provenienței dispozitivului medical care poartă marca.</p>
<p>Privilegii și imunități</p>	<p><u>Cauza C-370/16, Dell'Acqua</u> - Articolul 1 ultima teză din Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene trebuie să fie interpretat în sensul că autorizația prealabilă a Curții nu este necesară atunci când un terț inițiază o procedură de poprire a unei creanțe față de un organism dintr-un stat membru, care are o datorie corespunzătoare față de debitorul terțului, beneficiar al unor fonduri acordate în scopul executării unor proiecte cofinanțate prin Fondul Social European.</p>